

Jan Tkáč
KRONIKY
beskydských
draků

NĚČEKANÉ DOBRODRUŽSTVÍ DRAKA ILÍKA

18.

Tajemství temné jeskyně

Posouval jsem se jeskyní po hmatu co nejvíc dozadu. Slyšel jsem, jak se černý drak marně snaží rozšířit průrvu mohutnými pařáty. Jeho sípavý dech se rozléhal jeskyní a naháněl mi hrůzu. Ostré drápy hrozivě skřípaly po kameni, ale skála odolávala a dál ho nepustila. Zdálo se, že prozatím jsem v bezpečí. Teda pokud v jeskyni nebydlí upíří netopýři nebo obří pavouk. Moje fantazie pracovala naplno.

Nakonec se ale ozvalo vzteklé zařvání a v jeskyni se trochu rozjasnilo. Pak jsem slyšel máchání mohutných křídel. Černý drak to vzdal a odletěl.

Ještě chvíli jsem se třásl strachem a rozrušením. Když se mi konečně zklidnil dech, začal jsem se trochu rozhlížet. V jeskyni bylo přítmí, vlhko a chladno, ale nedokázal jsem najít odvalu vylézt ven. V tichu se občas ozvalo hlasité *plop* – zvuk kapky vody, která se při dopadu rozplácla o skálu. Když mě začaly zábst prsty na tlapkách, rozhodl jsem se zahřát si je svým horkým dračím dechem.

Když jsem byl ve spárech černého draka, použil jsem dračí dech tak nějak automaticky. Díky pocitu ohrožení to šlo samo od sebe. Teď jsem se na vyvolání dechu musel soustředit. Nejdřív jsem vždycky cítil teplo v hrudníku. Pak jsem začal dýchat rychleji a horkost se mi s každým vydechnutím rozlévala po těle. Postupně žár v hrudi zesiloval a já najednou ucítil, že jsem připravený. Pomalinku jsem začal horký dech vypouštět na svoje studené tlapky. Byl to báječně hřejivý pocit.

Vtom se za mnou ozvalo tiché:

„Nedělej to, prosím.“

Otočil jsem se a v nejvzdálenějším koutu jeskyně se něco světle zalesklo. Cosi se tam skrývalo, ale v té tmě nebylo vidět nic než jen nějaká světlejší skvrna...

„Kdo jsi?“ Udělal jsem raději krok vzad, abych byl v bezpečné vzdálenosti.

„Sněžínka. Já... schovala jsem se tady před létem,“ ozvalo se zase tichým hlasem. To vůbec neznělo nebezpečně.

„Sněžínka? To je jako co?“ zeptal jsem se a rozhodl se postoupit blíž. Bylo tam něco opravdu podivného. V rohu jeskyně ležela hromádka sněhu v louži vody a pomrkávala na mě.

„Jsem bytost sněhové podstaty. Když to tady budeš zahřívát, tak se úplně rozpustím,“ vysvětlovala rozechvěle a zděšeně dodala „Já nechci umřít!“

„Klídek,“ začal jsem ji uklidňovat, „slibuju, že už tady nebudu topit.“

Ještě víc jsem se k ní přiblížil, abych si ji prohlédl. Byla to fakt jen kupka sněhu s očima.

Vzhledem k tomu, že někde venku na mě čekal černý drak, rozhodl jsem se takticky vyčkat v jeskyni. Mít tu někoho na pokec nemuselo být na škodu. I když to byl jen sníh, co si myslí, že je holka.

Tak jsem zkusil, jestli se umí urazit. V tom mám velký trénink díky své starší sestře:

„Myslel jsem, že sníh neumí chodit. To ses tady přikutálela jako sněhová koule?“

„Já nejsem sníh, já jsem Sněžínka. A rozhodně nejsem žádný sněhulák!“ hned se ozvala dotčeně. „Patřím mezi vyšší sněhové bytosti, už jsem ti to říkala.“

„Na to, že patříš mezi vyšší bytosti, jsi dost placatá,“ nemohl jsem si pomoci.

„To proto, že jsem se už skoro rozpustila...“ začala zase trochu zoufale. „Moji rodiče i kamarádi jsou už dávno voda. Oni totiž věří v reinkarnaci.“

„Cože?“ To slovo jsem nikdy předtím neslyšel. „V rejka- co?“

„V reinkarnaci – to je, že umřeš a znovu se narodíš,“ vysvětlovala. „Sněhové bytosti věří, že se každý rok znovu narodí s novým sněhem. Problém je, že si nikdo nepamatuje, jestli už nějaký život předtím žil. Proto se bojím rozpustit.“

„Hmm,“ řekl jsem, protože mě nic chytřejšího nenapadlo. „Takže ty si myslíš, že to tady přes léto vydržíš? Víš o tom, že je teprve květen?“

Tu poslední otázku jsem si měl asi odpustit, protože Sněžínka se dala do pláče a vydávala u toho tiché zvuky podobné pískání větru v píšťalce.

„No tak nebreč!“ snažil jsem se ji uklidnit a pohrozil jí: „Nebo se tím pláčem úplně rozpustíš.“

„Když já mám takový strach,“ vzlykla, „Podívej, jak vypadám, jsem celá rozplizlá! V zimě jsem byla nejkrásnější sněhová bytost široko daleko. Měla jsem roztomilou sněhovou sukýnku a turisté mě fotili, dokonce si se mnou dělali společné fotky. Říkali tomu šel-fí a že prý za ně dostanou lajk.“

„A co je to ten lajk?“ zeptal jsem se zvědavě.

„To jsou asi nějaké drahé kameny. Chtějí jich mít co nejvíc a chlubí se, kdo jich kolik má,“ vysvětlovala a dodala: „Lidé jsou někdy fakt divní. Kromě lajků ještě chtějí co nejvíce komentů. Ty jsou prý ještě vzácnější, takže to asi budou diamanty.“

Pak se na mě podívala a zeptala se:

„A kdo vlastně jsi? Vypadáš jako divný pes s křídly.“

„No to nemyslíš vážně!“ protestoval jsem. „Já jsem přece drak!“

„Ale draci už Beskydech nejsou a navíc jsi na draka nějaký... malý,“ zpražila mě.

„My jsme zakrslí draci,“ musel jsem přiznat, „a žijeme v přísném utajení, takže se nedivím, že jsi o nás nikdy neslyšela. Nesmíš nikomu prozradit, že jsi mě potkala.“

Chvíli jsme si povídali, a nakonec jsem zjistil, že Sněžinka je docela prima na pokec. Ukázalo se, že je fakt nevýhoda, když jste sněhová bytost, protože za pár měsíců svého života toho moc nestihnete.

Během hovoru mě trápilo, že se nemůžu v jeskyni schovávat moc dlouho. Vysvětlil jsem Sněžince, že musím najít Ztracený bod:

„Je to jedna z našich nejlepších vychytávek. Pokud se někdo ocitne mimo naše území a potřebuje pomoc, stačí, když dojde ke Ztracenému bodu,“ hrdě jsem vysvětloval. „Je to nejčastěji strom nebo kámen nabitý magií. Když se poblíž vyskytne nějaký drak v nouzi, tak se magie aktivuje a přivolá dračí hlídku.“

„A jak je daleko nejbližší Ztracený bod, Ilíku?“

„To je právě ten problém. S hledáním Ztraceného bodu si obvykle nemusím dělat těžkou hlavu. Stačí, když na něj začnu

myslet a můj magický amulet mi ukáže správný směr. Jenže já o amulet přišel a vůbec nevím, kde Ztracený bod hledat.“

„A proč se na něj nezeptáš Šumné šeptandy?“

Vůbec jsem neměl tušení, o kom to mluví.

Chcete vědět víc o Sněžínce nebo o tajemné jeskyni?

Podívejte se na další stránku.

Bonusový materiál

„Sněžínka“

(z encyklopedie Beskydských bytostí)

Lidé se mylně domnívají, že její jméno je odvozeno od Sněžanky. To je ale velký omyl. Sněžanka je symbolem jara, a proto má pro sněhové bytosti Beskyd podobný význam jako hřbitovní kvítí. Ve skutečnosti vzniklo jméno Sněžínka spojením slov sněhová žínka (tedy žena).

Sněžínka na fotce je dle svých rodičů velmi marnivá, zbožňuje obdiv a považuje se za influenkerku. Proto ji často uvidíte po-

blíž turistických tras a téměř vždy v otevřeném prostoru, aby slunce mohlo svými paprsky rozzářit její sněhovou sukýnku. Pokud ji chcete potěšit, rozhodně jí dejte like! A pokud přidáte komentář, rozpustí se blahem.

PS: Někteří necitliví návštěvníci hor o ní tvrdí, že vypadá jak z Kuklux klanu... Ještě štěstí, že Sněžínka si myslí, že Kuklux klan je módní značka. 😊

Bonusový materiál

Jeskyně VELKÁ VOLÁŘKA

Jeskyně, ve které se Ilík schoval před černým drakem, opravdu existuje. Nachází se kousek pod dřevěným kostelíkem na Radhošti pár metrů od turistické stezky.

Jeskyně má svoji zajímavou historii. V minulosti v ní kněží schovávali zlatou sochu Radegasta, ke které se místní obyvatelé chodili modlit. Při takových příležitostech se v jeskyni schovával kněz, který za Radegasta odpovídal mohutným voláním – proto se jeskyni začalo říkat Volářka.

No páni, člověče!

To musíš být pěkně zvědavec, když jsi se dočetl až sem. 😊 Máš obdiv všech draků z naší osady!

Pokud se ti ukázky líbily, přestaň váhat a pojd' si objednat naši vymazlenou knížku. Za takovou cenu a s různými dračími úžastnostmi ji po skončení předprodeje už nikde nekoupíš. Tady je odkaz:

<https://donio.cz/kroniky-beskydskych-draku>

Tak zatím ahoj a díky moc! 🙌🐉

Tvůj Ilík,
opravdový drak
z Beskyd

